

Љ. Вукадиновић
ГВОЗДЕНА ПЕСНИЦА
Мишелова тајна...

(22)

Гастанова радост била је разумљива. У Ваграму Милош је постигао још веће успехе него у Централу. Ваграм, та популарна боксерока сала, смештена у улици Ваграм на Етоалу, окупљала је у своју пространу арену врло одабрану публику. Ваграм се много разликовао од Централа. Већ његов спољашњи изглед пружао је сасвим другу слику. Налазио се на самом булевару, простран, раскошно осветљен, украшен великим изложима. Иза дебелог, блиставаг стакла назиру се уметничке слике најславнијих бораца и разни моменти са ринга, снимљени за време борбе. Кроз широка врата улази се у висок хол. Дебели теписи простиру се свуда, испред благајне, на улазима у салу, кроз дугачке ходнике, који су опкољавали арену. Све је блистало од чистоће, раскошно уређено, одговарајући потпуно свим потребама удобне и модерне боксерске дворане.

Сала у којој су се одржавале борбе била је знатно већа од оне у Централу и могла је да прими око четири хиљаде гледалаца. На средини налазио се ринг, опкољен фотелјама, широким и удобним. За веће борбе једно седиште у првом реду стајало је и по четири стотине франака. Фотелје око ринга биле су, дакле, резервисане само за одабрану публику, верне присталице племените вештине.

Ваграм је био сан многих боксера. У овој дворани стицала се слава. Док је Централ био најтежа проба, пут који је тешко било проћи, Ваграм је доносио прве успехе, стварао име, доносио популарност, уздизао боксере ка врхунцу. Успеси у Ваграму нису остајали незапажени. Штампала је посвећивала велику пажњу борбама и доносила дугачке извештаје. Успети у Ваграму значило је постати члан прве серије професионалних боксера, а то је био циљ, сваког борца.

Док је Централ фабрика боксера, Ваграм је радионица шампиона!

Милош је своја три меча добио убедљиво и лако. Трећи противник није му, међутим, био Можије, Дипре је знао шта ради. Понудио је Гастану нов уговор за нове три борбе и овај га је прихватио, иако ни овога пута услови нису били сјајни. Милош је добијао за сваку борбу по хиљаду и пет стотина франака. Мечеви су били закључени у десет рунди по три минута, с рукавицама од шест онца. Али ниједна борба није се завршила с одређеним бројем рунди. Милош је успављивао своје противнике већ у самом почетку борбе, најдаље у другој или трећој рунди. Завршне ударце задавао је углавном десном руком, којом се служио само онда када је требало завршити борбу. Десница му је била опасна. Спуштала се муњевитом брзином и погађала на најосетљивије место. Ударала је као маљем.

Већ после прве победе нок-аутом Милош је стекао знатан број присталица. Томе је много допринела и његова појава.

Атлетски грађен, витак, еластичан и брз, увек насмејан и ведар, симпатична лица, он је освајао публику својим изванредним техничким знањем, лепим стилем и беспрекорним понашањем. Милош није никада непрописно ударао, нити је протествовао на грубости противника. Ако би примио који ударац у слабину или иза врата, стегао би зубе и гушио у себи јаук, али се није обраћао судији и није тражио његову заштиту. Такве боксере публика воли.

Његова десница учинила га је славним. Свет највише долази у боксерске дворане због нок-аута. То је циљ песницења. Као што у лоптачком спорту гол претставља врхунац узбуђења, тако на рингу нокаут значи завршетак акције, циљ борбе, он је знак победе, најубедљивији доказ надмоћности у снази, вештини, пожртвовању и техничкој спреми.

Жан је преко свога листа написао о Милошевој десници, да је то „Гвоздена песница“, која успављује сигурно, тихо и безболно. Надимак је прихваћен од масе и Милош је одједанпут, а да ни сам није знао како се то догодило, постао славан. Када је успавао неколико противника у Ваграму многи му више нису знали име, али су га звали „Гвоздена песница“. А када један боксер успе да се толико наметне публици, да она о њему говори, да коментарише његове победе, да се одушевљава надимцима који се провлаче кроз штампу и избијају из масе, онда може да буде спокојан, јер је успео.

Последња Милошева победа донела му је надимак који га је пратио доклегод се борио на рингу. Назвали су га „Краљ нок-аута“. Ово име први пут се чуло на галерији, затим је сишло на балкон и освојило партер. Изашло је на улицу, појавило се у штампи, прихваћено је од масе и постало популарно. Више га другојачије нису ни звали.

Пред меч са Можијеом, првим његовим противником од имена: боксером који је већ стекао леп углед у боксерским круговима, који је имао низ победа за собом, интересовање публике надмашило је сва очекивања. Три дана пред меч сала Ваграм била је распродата до последњег места. Сви су хтели да присуствују најтежем испиту свог новог љубимца у сали Ваграм. Меч са Можијеом значио је за Милоша прекретницу у његовој боксерској каријери. Победа је значила све: сигуран успон ка слави, пораз је односио све: требало је вратити се тамо одакле се почело.

Била је то главна борба: први његов главни меч у Ваграму, откако је почео да крчи себи пут ка слави. Његов успон био је постепен, али сигуран, вођен искусном руком лукавог Гастона, који је успевао вешто да отклони све замке постављене иза кулиса, да спречи све интриге, енергичан и тврдоглав, када је то било потребно, савитљив, понизан и попустљив, када друкчије није могло да буде.

До сусрета са Можијеом можда не би ни дошло да Гастон пре меча није успео да убеди Дипреа, да ће уговор, који је толико славни менаџер желео да има у своме џепу, бити потписан после борбе. Гастон је измишљао безброј разлога, извлачио се лукаво из тешке ситуације, бежао стално од танког леда на који га је Дипре навлачио. Рекао је, да је већ разговарао с Милошем, али да треба да добије у времену да га наговори на пристанак. После меча сигурно ће успети у томе. За свој труд имао је, према обећању Пјеровом, да прими десет хиљада франака. Сума је била знатна и Дипре је веровао да је успео. Задовољно је трљао своје влажне, дебеле шаке, спремне да ухвате снажно овоју будућу жртву.

После меча са Можијеом, који се завршио тако убедљивом и сигурном победом Милошевом, уговор између Гастона и Дипреа био је истекао. Гастон је био слободан, његов пулен такође.

Али ситуација је била још увек у Дипреовим рукама. Он је држао све сале у својим рукама, контролисао их, давао пристанак за ангажмане. Без споразума с њиме Милош није могао да боксује у Паризу. Гастон је то знао, али више није стрепео. Његов план се развијао онако како га је он замишљао и сада је дошао моменат да други део његовог плана спроведе у дело.

А да је Дипре знао шта га очекује, сигурно не би онако безбрижно и весело разгледао последње обрачуне благајне Ваграма са мечева на којима је Милош учествовао. У летњој сезони, када је много света напуштало Париз, кад су и најбољи мечеви подбацили у приходу, биланс је био изврстан, Дипре је могао спокојно да очекује нову боксерску сезону...

ГЛАВА ДВАНАЕСТА Мишелова тајна

Ани је седела на ивици басена и бацала мрвице хлеба у бистру воду. Мале рибице отимале су се о ситне мрвице, праћакале се и отвореним устима правиле широке колутове по површини мирне воде.

Мими је стајала поред своје пријатељице посматрајући је замишљено, ослањајући се савијеним коленима на високу ограду од бетона, која је уоквиривала басен, не тако велики, али који је ипак био давољан да се девојке освеже преко лета. Мими се радо купала у овом басену, који је, уосталом, само за њу и направљен. Стари маркиз много ју је волео и испуњавао јој сваку жељу. Она је била његова љубимица и све је чинио да јој живот учини лепшим и удобнијим.

Први знаци јесени примећивали су се већ на лиснатим гранама дрвећа. Лишће је губило свежину, жутело је на ивицама и опадало. Вече се спуштало брже, из дана у дан бивало је свежије, а поветарац је дувао јаче, бешње, струјећи кроз лишће, подижући прашину и витлајући је увис, играјући се.

– Мишел изгледа неће доћи вечерас? – запитала је Мими.

– Отпутовао је у Париз и враћа се тек сутра.

– Он нешто сувише често одлази

у последње време. Увек на два три дана. Шта ди ради у Паризу?

Ани је подигла своје лепе, дуге трепавице и зачуђено погледала своју пријатељицу. Она о томе никада није размишљала. Шта би, заиста, Мишел могао да ради у тој великој вароши? Зашто је одлазио тако често и редовно остајао само неколико дана, да би се затим опет вратио.

Слегла је раменима и насмејала се.

– Биће да има посла. Никад о томе нисмо разговарали.

– Зар ниси љубоморна?

Ани се тргла. Први пут Мими јој је поставила овакво отворено питање о њеним осећањима према Мишелу. Волела је да пецка и задиркује, правећи разне алузије на њене шетње с Мишелом, али још нису разговарали тако отворено као сада.

– Али, Мими..

Мими је села поред ње и ухватила је за руку. Гледајући право у очи својој пријатељици прошапутала је тихо, поверљиво:

– Знаш да га волиш. Хтела сам неколико пута да разговарам о томе, али увек сам се устезала, очекујући да ти прва почнеш разговор Зар не да је дивно бити заљубљен?

И нехотице Ани је климнула главом.

– И ја волим Андреа. Једва чекам да га видим. Чим се врати венчаћемо се. Тата ми је то обећао. Слушај, зашто се не би венчали заједно?

Запљескала је рукама радосно и загрлила своју пријатељицу.

– То би заиста било дивно. Венчати се у исти дан. Зар нисмо најбоље пријатељице и зар се не волимо као рођене сестре?

– Али, Мими, – прекорела ју је Ани. – шта је теби данас? Чудно се понашаш.

– Хајде, обећај ми да ћемо се венчати истог дана.

Ани је скренула поглед и загледала се у бистру површину басена. Лак уздах извио јој се из груди. Благо руменило осуло јој се по образима и врату.

– Не могу ништа да ти обећам ко зна, да ли ћу се уопште венчати. Не знам ни да ли ме воли.

Мими се изненадила.

– Зар ти још није рекао!?... А ја сам мислила да сте се већ о свему договорили. Цело лето идете заједно. Скоро сам те сасвим изгубила. Стално си с њим. Ваше шетње исувише дуго трају. Ја сам љубоморна, моја драга.

Нагнула се напред и приљубила свој образ уз Анин и тихо шапутала:

– Зар је могуће да ти није рекао да те воли?

– Ани је завртела главом.

– Па о чему онда разговарате?

– О свему и свачему, а најчешће ћутимо. Мишел је по некад врло чудан. Као да нешто крије од мене. Одједанпут се уозбиљи, лице му се замрачи и постане тужан и озбиљан. У стању је да читав сат не проговори ни речи! Као да га нешто тишти, да има неку тајну. Једном у чамцу, када смо се возили низ Сену, он је пустио весла и сео поред мене. Ухватио ме за руку и дуго ме гледао. Веровала сам да ће ми све рећи. Срце ми је бурно ударало у грудима и сва сам се топила од миља. Али он је одједном, пустио моју руку, уздахнуо је и вратио се на своје место. Почео је да весла бесно, брзо, тако да је вода пљуштала око нас. Трошио је немилице снагу, као да је хтео у том великом напору да угуши бол, који му је раздирао срце.

Ани је покрила лице рукама и зајецала. Њена пријатељица обавила јој је руке око врата и наслонила своју главу на њену.

(Наставиће се)

Lj. Vukadinović
GVOZDENA PESNICA
Mišelova tajna...

(22)

Gastanova radost bila je razumljiva. U Vagramu Miloš je postigao još veće uspehe nego u Centralu. Vagram, ta popularna bokseroka sala, smeštena u ulici Vagram na Etoalu, okupljala je u svoju prostranu arenu vrlo odabranu publiku. Vagram se mnogo razlikovao od Centrala. Beć njegov spoljašnji izgled pružao je sasvim drugu sliku. Nalazio se na samom bulevaru, prostran, raskošno osvetljen, ukrašen velikim izlozima. Iza debelog, blistavog stakla naziru se umetničke slike najslavnijih boraca i razni momenti sa ringa, snimljeni za vreme borbe. Kpoz široka vrata ulazi se u visok hol. Debeli tepisi prostiru se svuda, ispred blagajne, na ulazima u salu, kroz dugačke hodnike, koji su opkoljavali arenu. Sve je blistalo od čistoće, raskošno uređeno, odgovarajući potpuno svim potrebama udobne i moderne boksterske dvorane.

Sala u kojoj su se održavale borbe bila je znatno veća od one u Centraly i mogla je da primi oko četiri hiljade gledalaca. Na sredini nalazio se ring, opkoljen foteljama, širokim i udobnim. Za veće borbe jedno sedište u prvom redu stajalo je i po četiri stotine franaka. Fotelje oko ringa bile su, dakle, rezervisane samo za odabranu publiku, verne pristalice plemenite veštine.

Vagram je bio san mnogih boksera. U ovoj dvorani sticala se slava. Dok je Central bio najteža proba, put koji je teško bilo proći, Vagram je donosio prve uspehe, stvarao ime, donosio popularnost, uzdizao boksera ka vrhuncu. Uspehi u Vagramu nisu ostajali nezapaženi. Štampa je posvećivala veliku pažnju borbama i donosila dugačke izveštaje. Uspeti u Vagramu značilo je postati član prve serije profesionalnih boksera, a to je bio cilj, svakog borca.

Dok je Central fabrika boksera, Vagram je radionica šampiona!

Miloš je svoja tri meča dobio ubedljivo i lako. Treći protivnik nije mu, međutim, bio Možije, Dipre je znao šta radi. Ponudio je Gastonu nov ugovor za nove tri borbe i ovaj ga je prihvatio, iako ni ovoga puta uslovi nisu bili sjajni. Miloš je dobijao za svaku borbu po hiljadu i pet stotina franaka. Mečevi su bili zaključeni u deset rundi po tri minuta, s rukavicama od šest onca. Ali nijedna borba nije se završila s određenim brojem rundi. Miloš je uspavljivao svoje protivnike već u samom početku borbe, najdalje u drugoj ili trećoj rundi. Završne udarce zadavao je uglavnom desnom rukom, kojom se služio samo onda kada je trebalo završiti borbu. Desnica mu je bila opasna. Spuštala se munjevitom brzinom i pogađala na najosetljivije mesto. Udarala je kao maljem.

Beć posle prve pobede nok-autom Miloš je stekao znatan broj pristalica. Tome je mnogo doprinela i njegova pojava. Atletski građen, vitak, elastičan i brz, uvek nasmejan i vedar, simpatična lica, on je osvajao publiku svojim izvanrednim tehničkim znanjem, lepim stilom i besprekornim ponašanjem.

Miloš nije nikada nepropisno udarao, niti je protestovao na grubosti protivnika. Ako bi primio koji udarac u slabinu ili iza vrata, stegao bi zube i gušio u sebi jauk, ali se nije obraćao sudiji i nije tražio njegovu zaštitu. Takve boksera publika voli.

Njegova desnica učinila ga je slavnim. Svet najviše dolazi u boksterske dvorane zbog nok-auta. To je cilj pesničenja. Kao što u loptačkom sportu gol pretstavlja vrhunac uzbuđenja, tako na ringu nokaut znači završetak akcije, cilj borbe, on je znak pobeđe, najubedljiviji dokaz nadmoćnosti u snazi, veštini, požrtvovanju i tehničkoj spremi.

Žan je preko svoga lista napisao o Miloševoj desnici, da je to „Gvozdena pesnica“, koja uspavljuje sigurno, tiho i bezbolno. Nadimak je prihvaćen od mase i Miloš je odjedanput, a da ni sam nije znao kako se to dogodilo, postao slavan. Kada je uspavao nekoliko protivnika u Vagramu mnogi mu više nisu znali ime, ali su ga zvali „Gvozdena pesnica“. A kada jedan bokser uspe da se toliko nametne publici, da ona o njemu govori, da komentariše njegove pobeđe, da se oduševljava nadimcima koji se provlače kroz štampu i izbijaju iz mace, onda može da bude spokojan, jer je uspeo.

Poslednja Miloševa pobeđa donela mu je nadimak koji ga je pratio doklegod se borio na ringu. Nazvali su ga „Kralj nok-auta“. Ovo ime prvi put se čulo na galeriji, zatim je sišlo na balkon i osvojilo parter. Izašlo je na ulicu, pojavilo se u štampi, prihvaćeno je od mase i postalo popularno. Više ga drugojačije nisu ni zvali.

Pred meč sa Možijeom, prvim njegovim protivnikom od imena: bokserom koji je već stekao lep ugled u boksterskim krugovima, koji je imao niz pobeđa za sobom, interesovanje publike nadmašilo je sva očekivanja. Tri dana pred meč sala Bagpam bila je rasprodata do poslednjeg mesta. Svi su hteli da prisustvuju najtežem ispitu svog novoga ljubimca u sali Vagram. Meč sa Možijeom značio je za Miloša prekretnicu u njegovoj bokserokoj karijeri. Pobeđa je značila sve: siguran uspon ka slavi, poraz je odnosio sve: trebalo je vratiti se tamo odakle se počelo.

Bila je to glavna borba: prvi njegov glavni meč u Vagramu, otkako je počeo da krči sebi put ka slavi. Njegov uspon bio je postepen, ali siguran, vođen iskusnom rukom lukavog Gastona, koji je uspevao vešto da otkloni sve zamke postavljene iza kulisa, da spreči sve intrige, energičan i tvrdoglav, kada je to bilo potrebno, savitljiv, ponizan i popustljiv, kada drukčije nije moglo da bude.

Do susreta sa Možijeom možda ne bi ni došlo da Gaston pre meča nije uspeo da ubedi Diprea, da će ugovor, koji je toliko slavni menadžer želeo da ima u svome džepu, biti potpisan posle borbe. Gaston je izmišljao bezbroj razloga, izvlačio se lukavo iz teške situacije, bežao stalno od tankog leda na koji ra je Dipre navlačio. Rekao je, da je već razgovarao s Milošem, ali da treba da dobije u vremenu da ga nagovori na pristanak. Posle meča sigurno će uspeti u tome. Za svoj trud imao je, prema obećanju Pjerovom, da primi deset hiljada franaka. Suma je bila znatna i Dipre je verovao da je uspeo. Zadovoljno je trljao svoje vlažne, debele šake, spremne da uhvate snažno ovoju buduću žrtvu.

Posle meča sa Možijeom, koji se završio tako ubedljivom i sigurnom pobedom Miloševom, ugovor između Gastona i Diprea bio je istekao. Gaston je bio slobodan, njegov pulen takođe. Ali situacija je bila još uvek u Dipreovim rukama. On je držao sve sale u svojim rukama, kontrolisao ih, davao pristanak za angažmane. Bez sporazuma s njime Miloš nije mogao da boksuje u Parizu. Gaston je to znao, ali više nije strepeo. Njegov plan se razvijao onako kako ra je on zamišljao i sada je došao momenat da drugi deo njegovog plana sprovede u delo.

A da je Dipre znao šta ga očekuje, sigurno ne bi onako bezbrižno i veselo razgledao poslednje obračune blagajne Vagrama sa mečeva na kojima je Miloš učestvovao.

U letnjoj sezoni, kada je mnogo sveta napuštalo Pariz, kad su i najbolji mečevi podbacili u priходу, bilans je bio izvrstan, Dipre je mogao spokojno da očekuje novu bokstersku sezonu...

GLAVA DVANAESTA

Mišelova tajna

Ani je sedela na ivici basena i bacala mrvice hleba u bistru vodu. Male ribice otilale su se o sitne mrvice, praćakale se i otvorenim ustima pravile široke kolutove po površini mirne vode.

Mimi je stajala pored svoje prijateljice posmatrajući je zamišljeno, oslanjajući se savijenim kolenima na visoku ogradu od betona, koja je uokvirivala basen, ne tako veliki, ali koji je ipak bio davoljan da se devojke osveže preko leta. Mimi se rado kupala u ovom basenu, koji je, uostalom, samo za nju i napravljen. Stari markiz mnogo ju je voleo i ispunjavao joj svaku želju. Ona je bila njegova ljubimica i sve je činio da joj život učini lepšim i udobnijim.

Prvi znaci jeseni primećivali su se već na lisnatim granama drveća. Lišće je gubilo svežinu, žutelo je na ivicama i opadalo. Veče se spuštalo brže, iz dana u dan bivalo je svežije, a povetarac je duvao jače, bešnje, struajući kroz lišće, podižući prašinu i vitlajući je uvis, igrajući se.

– Mišel izgleda neće doći večeras?
– zapitala je Mimi.

– Otputovao je u Pariz i vraća se tek sutra.

– On nešto suviše često odlazi u poslednje vreme. Uvek na dva tri dana. Šta ti radi u Parizu?

Ani je podigla svoje lepe, duge trepavice i začuđeno pogledala svoju prijateljicu. Ona o tome nikada nije razmišljala. Šta bi, zaista, Mišel mogao da radi u toj velikoj varoši? Zašto je odlazio tako često i redovno ostajao samo nekoliko dana, da bi se zatim opet vratio.

Slegla je ramenima i nasmejala se.

– Biće da ima posla. Nikad o tome nismo razgovarali.

– Zar nisi ljubomorna?

Ani se trgla. Prvi put Mimi joj je postavila ovakvo otvoreno pitanje o njenim osećanjima prema Mišelu. Volela je da pecka i zadirkuje, praveći razne aluzije na njene šetnje s Mišelom, ali još nisu razgovarali tako otvoreno kao sada.

– Ali, Mimi..

Mimi je sela pored nje i uhvatila je za ruku. Gledajući pravo u oči svojoj prijateljici prošaputala je tiho, poverljivo:

– Znam da ga voliš. Htela sam nekoliko puta da razgovaram o tome, ali uvek sam se ustezala, očekujući da ti prva počneš razgovor. Zar ne da je divno biti zaljubljen?

I nehotice Ani je klimnula glavom.

– I ja volim Andrea. Jedva čekam da ga vidim. Čim se vrati venčaćemo se. Tata mi je to obećao. Slušaj, zašto se ne bi venčali zajedno?

Zapljeskala je rukama radosno i zagrlila svoju prijateljicu.

– To bi zaista bilo divno. Venčati se u isti dan. Zar nismo najbolje prijateljice i zar se ne volimo kao rođene sestre?

– Ali, Mimi, – prekorela ju je Ani. – šta je tebi danas? Čudno ce ponašaš.

– Hajde, obećaj mi da ćemo se venčati istoga dana.

Ani je skrenula pogled i zagledala se u bistru površinu basena. Lak uzdah izvio joj se iz grudi. Blago rumenilo osulo joj ce po obrazima i vratu.

– Ne mogu ništa da ti obećam ko zna, da li ćy se uopšte venčati. He znam ni da li me voli.

Mimi se iznenadila.

– Zar ti još nije rekao!?!... A ja sam mislila da ste se već o svemu dogovorili. Celo leto idete zajedno. Skoro sam te sasvim izgubila. Stalno si s njim. Baše šetnje isuviše dugo traju. Ja sam ljubomorna, moja draga.

Nagnula se napred i priljubila svoj obraz uz Anin i tiho šaputala:

– Zar je moguće da ti nije rekao da te voli?

– Ani je zavrtela glavom.

– Pa o čemu onda razgovarate?

– O svemu i svačemu, a najčešće ćutimo. Mišel je po nekad vrlo čudan. Kao da nešto krije od mene. Odjedanput se uozbilji, lice mu se zamračí i postane tužan i ozbiljan. U stanju je da čitav sat ne progovori ni reči! Kao da ga nešto tišti, da ima neku tajnu. Jednom u čamcu, kada smo se vozili niz Senu, on je pustio vesla i seo pored mene. Uhvatio me za ruku i dugo me gledao. Verovala sam da će mi sve reći. Srce mi je burno udaralo u grudima i sva sam se topila od milja. Ali on je odjednom, pustio moju ruku, uzdahnuo je i vratio se na svoje mesto. Počeo je da vesla besno, brzo, tako da je voda pljuštala oko nas. Trošio je nemilice snagu, kao da je hteo u tom velikom naporu da uguši bol, koji mu je pazdirao srce.

Ani je pokrila lice rukama i zajecala. Njena prijateljica obavila joj je ruke oko vrata i naslonila svoju glavu na njenu.

(Nastaviće se)